

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

5. ČÍSLO / XXVII. ROČNÍK

14 Kč • 0,76 €

3. ÚNORA 2019

Z obsahu:

**O Otčenáši - Tlučte,
a otevře se vám**

Katecheze papeže
Františka při generální
audienci 9. ledna 2019,
Řím, aula Pavla VI.
- strana 2 -

Svatý Oskar
Libor Rösner
- strana 4 -

**Třetí část tajemství
z Fatimy a odpad od víry
na Západě**
Raymond kardinál Burke
(Výňatek z přednášky)
- strana 5 -

**Zasvěcení
kněží Božskému Srdci**
- strana 7 -

Starat se, chránit, vést
Arcibiskup Charles
J. Chaput, Filadelfie
- strana 8 -

Najít opět sám sebe
John Eldredge
- strana 8 -

**Ateistka se stala
misionářkou Kristovou**
Alexa Gaspariová
- strana 9 -

**Vizionář: Tajemství zjevení
v Tre Fontane (41)**
Saverio Gaeta
- strana 13 -

Kaple sv. Cyrila a Metoděje na Radhošti, foto Jiří Koleček

Třetí část tajemství z Fatimy a odpad od víry na Západě

Výňatek z přednášky, kterou přednesl kardinál Raymond Burke
3. listopadu 2017 ve Fatimě při pouti *Institutu Krista Krále Nejvyššího Kněze*
u příležitosti Jubilejního roku zjevení Naší Milé Paní

Aniž bychom se poušteli do diskuse, jestli bylo třetí tajemství zveřejněno úplně, zdá se, že když vycházíme z rozhodujících studií o zjeveních Naší Milé Paní z Fatimy, je jasné, že vzhledem k rozpoutaným d'ábelským silám v naší době, které pronikly také do života církve, vzdálily lidi daleko od pravdy víry a tím také od božské lásky, která vytéká ze svatého probodeného Srdce Ježíšova.

Dne 10. září 1984 prohlásil tehdejší biskup z Leiria-Fatimy, jeho excelence Alberto Cosme do Amaral, že na základě jeho studií, jejichž závěry byly potvrzeny sestrou Lucií, a které uvedl na jedné slavnosti na univerzitě ve Vidni, kdy se jednalo o otázkách a odpovědích k obsahu třetí části poselství nebo tajemství z Fatimy, toto:

Jeho obsah ... se týká jenom naší víry. Dávat rovnítko mezi tajemstvím a oznámením katastrof nebo nukleárního holokaustu by znamenalo zkomolení smyslu poselství.

Ztráta víry jednoho kontinentu je horší než zničení jednoho národa. Je pravda, že víry v Evropě stále ubývá.

Bratr Michael od Nejsvětější Trojice napsal ve svém monumentálním průzkumu, týkajícím se zjevení Panny Marie ve Fatimě o třetí části tajemství, následující pojednání:

„Krátkce řečeno, triumf Neposkvrněného Mariina Srdce se vztahuje bezpochyby ještě více na třetí než na druhé tajemství. Protože znovu nastolený mír bude darem nebes, ne tedy Neposkvrněného Srdce Mariina. Její vítězství patří jinému řádu, tomu nadpřirozenému, ale také časnému uspořádání. Vítězství víry bude zakončeno nejdříve dobou odpadu od víry a velké slabosti pastýřů církve.

Tak jak mohou být strašné fyzické tresty, spojené s povstáním neposlušných lidí proti Bohu, tak jsou mnohem hrozivější duchovní tresty, které jsou následky smrtelného hříchu: věčná smrt. Tak se stane

jasně viditelným, že jenom víra, vštipená lidem zprostředkovaně Neposkvrněným Mariiným Srdcem ve vztahu spojení srdcí s Nejsvětějším Srdcem Ježíšovým, může zachránit lidi před duchovními tresty, které na sebe nutně svolává vzpoura proti Bohu, na původce vzpoury, na celou společnost a církev.

Odvážné vyučování víry v její celistvosti je centrem úkolů církevních pastýřů: římského papeže, biskupů, kteří jsou ve společenství se stolcem Petrovým a s jejich nejdůležitějšími spolupracovníky, kněžími. Z tohoto důvodu se zaměřuje třetí tajemství zvláštní silou na ty, kteří vykonávají v církvi pastorační úkol. Jejich sehlání v nauce víry, ve věrnosti vůči nauce a stálé praxi církve – ať je to kvůli povrchnému, zmatenému, nebo dokonce světskému přístupu – a jejich mlčení uvádí duše, pro které byli vysvěceni a měli se o ně du-

chovně starat, do smrtelného nebezpečí v nehlubším duchovním smyslu.

Otrávené plody ztroskotání pastýřů církve se projevují ve způsobu uctívání, nauce a morální kázni, které už nejsou v souladu s Božím zákonem.“

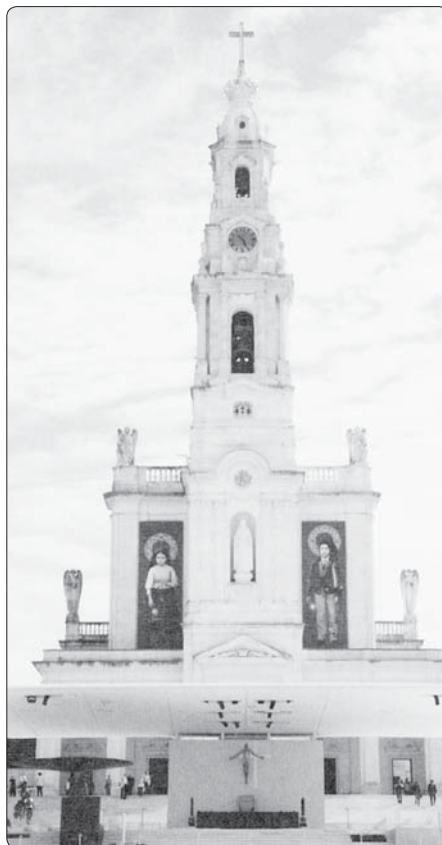
Odpad od víry

Technickým pojmem církve pro odpad od víry je apostaze. To slovo pochází z řeckého *apo istamai* – odstupovat, vzdalovat se. V církvi se používá, aby se popsal stav člověka, který dostal dar víry, ale potom jej znovu opustil. Toto slovo se používá také pro stav člověka, který nejprve přijal povolání ke kněžství a potom stav klerika opustil, nebo který přijal Bohu zasvěcený život a ten pak opustil. V tomto smyslu mluví církev o odpadu od víry, o apostazi od kněžského svěcení a apostazi od Bohu zasvěceného života. Protože se může úvahy zabývají prvním významem apostaze, to je apostazi víry, uvažují oba další způsoby použití slova jenom jako charakteristické pro základní podstatu apostaze: opuštění Boží milosti, která byla dříve Bohem darována a člověkem přijata.

K tématu apostaze píše svatý Tomáš Akvinský: „Apostaze je určitý způsob, jak se od Boha vzdálit. Existuje více způsobů, jak se vzdálit od Boha, tak jako existují různé způsoby pro lidi, jak se s Bohem sjednotit... Když se přece člověk od víry vzdálí, pak se zdá, že se úplně od Boha vzdálil. Proto – abychom mluvili jednoduše a absolutně – je apostaze tím, co působí, že se někdo od víry vzdaluje. Nazývá se to odpadem od víry skrze nevěru. Tímto způsobem je čistá a jednoduchá apostaze spojena s nevěrností.“

Při odpovědi na různé výhrady vysvětluje svatý Tomáš Akvinský velmi konkrétní povahu apostaze.

Jako odpověď na jednu výhradu, která se týká povahy apostaze, to znamená, jestli se jedná více o akt vůle, nebo intelektu, píše svatý Tomáš toto: „Na víru se nevztahuje jenom víra srdce, nýbrž také

Bazilika ve Fatimě

protest proti této vnitřní víře slovy a vnějším jednáním, protože vyznání je aktem víry. A s tím souvisí určitá slova nebo určité vnější projevy s nevěrností, pokud jsou znamením toho..., tak jako se slovo »zdravý« považuje za stav zdraví. Tak jako se zmizením tělesného života uvedou všechny údy a všechny části organismu do anarchie, tak se projeví ve všech údech neuspořádanost, jakmile je potlačen tento život spravedlnosti, který vychází z víry. Tento nepořádek se projeví zaprvé ústy: těmi se projevuje srdce nejčastěji; zadruhé očima; zatřetí v pohybovém ústrojí; začtvrté ve vůli, která má sklon ke zlému. A z toho vyplývá, že apostata seje spory, protože se snaží také ostatní odvrátit od víry, tak jako se on sám od víry odvrátil.“

Vysvětlení svatého Tomáše o podstatě apostaze nám připomíná modlitbu, kterou učil anděl Portugalska pasáčky z Fatimy během prvního ze tří zjevení. Tato zjevení byla přípravou na zjevení Matky Boží. Ona modlitba vyjadřuje neoddělitelnou jednotu víry a ctnosti: víra v Boha se vyjadřuje nutně v lásce k Bohu. Boží posel už dal prostředek, kterým Matka Boží provede svět, prožívající těžkou kříží apostaze: prostředek víry a modlitby, pokání a smíření.

*Sv. Tomáš Akvinský,
kostel Santa Maria del Carmine, Milán*

Liturgická čtení - dokončení ze str. 3

když se dělá něco špatného, ale raduje se, když lidé žijí podle pravdy. Láska všechno omlouvá, všemu věří, nikdy nad ničím nezoufá, všechno vydrží. Láska nikdy nepřestává. Dar prorokování pomine, dar jazyků už nebude, dar poznání zanikne. Neboť kusé je všechno naše poznání, nedostatečné je naše prorokování. Ale až přijde to, co je dokonalé, zanikne to, co je částečné. Když jsem byl dítětem, mluvil jsem jako dítě, myslel jsem jako dítě, usuzoval jsem jako dítě. Když se však ze mě stal muž, všechno dětské jsem odložil. Nyní vidíme jen jako v zrcadle, nejasně, ale potom uvidíme tváří v tvář.

Nyní poznávám věci jenom nedokonale, potom poznám dokonale, podobně jak Bůh poznává mne.

Nyní trvá víra, naděje a láska, tato trojice. Ale největší z nich je láska.

Evangelium - Lk 4,21-30

Ježíš promluvil v synagoze: „Dnes se naplnilo toto Písmo, které jste prá-

vě slyšeli.“ Všichni mu přisvědčovali, divili se milým slovům z jeho úst a říkali: „Není to syn Josefův?“

Řekl jim: „Jistě mi připomenete příslovi: Lékaři, uzdrav sám sebe! Udělej i tady ve svém domově to, o čem jsme slyšeli, že se stalo v Kafarnau.“

Dále řekl: „Amen, pravím vám: Žádný prorok není vítáný ve svém domově. Říkám vám podle pravdy: Mnoho vdov bylo v izraelském národě za dnů Eliášových, kdy se nebe zavřelo na tři léta a šest měsíců a nastal velký hlad po celé zemi; ale k žádné z nich nebyl poslán Eliáš, jen k vdově do Sarepty v Sidónsku. A mnoho malomocných bylo v izraelském národě za proroka Elizea, ale nikdo z nich nebyl očištěn, jenom Náman ze Sýrie.“

Když to slyšeli, všichni v synagoze vzplanuli hněvem. Zvedli se, vyhnali ho ven z města a vedli až na sráz hory, na níž bylo vystavěno jejich město, aby ho srazili dolů. On však prošel jejich středem a ubíral se dál.

Apostaze se odlišuje od hereze, toho druhého těžkého hříchu proti víře. P. Dominik Prümmer OP definuje ve své klasické *Příručce morální teologie* apostazi takto: „Totální odpad od křesťanské víry, kterou člověk předtím svobodně přijal.“ Apostaze je úplný odpad od katolické víry, zatímco hereze je odmítnutím některého článku víry. Podle toho, jak se hereze přijme, může vést k apostazi, to je k úplnému odmítnutí víry, zatímco apostaze ze své podstaty je úplným odmítnutím života z víry.

P. Prümmer poukazuje na to, že aby apostaze byla skutečná, není nutné, aby se věřící připojil k jiné víře, třeba k židovství nebo k islámu, ale že stačí, aby „po křtu, který přijal v katolické církvi, víru úplně zapřel“. Jako příklad uvádí ty, kteří svoji katolickou víru opustili jako racionalisté, ateisté, volnomyšlenkáři nebo svobodní zednáři.

O druhu a způsobu, jakým církev trpěla pod vytrvalou heretickou naukou modernismu, je pojednáno svatým papežem Piem X. v jeho první encyklice *E Supre-*

mi ze 4. října 1903. Vzhledem k obavám, se kterými přijal volbu na stolec Petrův, prohlásil:

„Když odmyslím jiné důvody, zděsil jsem se současného těžkého utlačení lidského pokolení. Je přece všem známo, že dnešní lidská společnost trpí těžkou, hluboce zakořeněnou nemocí, jaká v dřívějších dobách nebyla známa. Den za dnem roste a vleče své oběti v celkové rozvrácenosti do záhuby. Vy víte, důstojní bratři, jaká to je nemoc. Odpad, oddělení se od Boha, tento nejužší spojenec záhuby, podle slov proroka: »Hle, ti, kdo se tobě vzdálí, zhytnou.« (Ž 73,27)“

Dnes je římský pontifex daleko více vystaven hrozivé výzvě všeobecné apostaze od víry. Daleko silnější jsou dnes hnutí za jednotnou vládu světa a některá hnutí uvnitř církve samé neuznávají morální zákon, protože nemají základ v Bohu a v jeho plánu naší věčné spásy.

Ve své encyklice *Pascendi Dominici Gregis* z 8. září 1907 Svatý otec ukázal, že heretická učení modernismu, která pramení z racionalismu a sentimentalismu,

odvádí duše od víry. Píše k tématu korupce uvnitř církve, jež byla zapříčiněna přijetím světské kultury, které chybí základy zdravé filosofie a teologie:

„Abychom v této věci neprodleně jednali, vyžaduje především ta skutečnost, že příznivce omylů nenacházíme jenom mezi otevřenými nepřáteli, ale daleko více – a to je ze všeho nejbolestnější a nejstrašnější – jsou ukryti v srdci a lůně církve. Jsou o to škodlivější, oč méně jsou viditelní. Mluvíme o mnoha z katolických laiků – a co je daleko více politováníhodné – z okruhu samotných kněží, kteří v nějaké zfalšované lásce k církvi, bez pevné filosofické a teologické ochrany a očarování jedovatými naukami nepřátel církve, zbaveni veškeré skromnosti se pokládají za zlepšovatele církve a napadají ve smělych útocích všechno svaté v Kristově díle, ba samotnou postavu božského Spasitele tím, že v rouhavé opovázlivosti ho snižují na pouhého člověka.“

Jak velmi se dnes mohou nechat nerozvážní věřící ošálit povrchnostmi, přitažlivými návrhy a nechat se oslepit působivými reklamními hesly, pod jejichž povrchem se skrývá jed pro duši!

Je nutné rozlišovat dva druhy „vnějších projevů“ apostaze, jak to činí *Dictionnaire de Théologie Catholique*. Apostaze se může navenek jevit přímým jasným způsobem, když „věřící oznámí kategorickým prohlášením nebo činy, které jsou na úrovni prohlášení, že se vzdává katolické víry“. To by byl případ u pokřtěného katolíka, který přestoupil k židovství nebo k islámu, nebo se písemně nebo jinak prohlásil za volnomyšlenkáře nebo ateistu. Nebo ti pokřtění, kteří svým jménem podporují vědomě skupiny, které se vůči katolické víře staví výloženě nepřátelsky.

Apostaze se může také projevat bez výslovného vyjádření nebo vysvětlování, „když se křesťan chová tak, že se z toho dá s jistotou odvodit, že se víře zcela od-cizil, aniž by formálně podepsal, že se víry vzdává“. Zde bychom mohli uvést například ty, kteří hanebně schvalují útoky proti církvi, kteří se vysmívají pastýřům církve, posmívají se institucím, svatým obřadům a Bohu zasvěcenému životu, nebo kteří navrhují zákony, které odporují Božím zákonům či zákonům církve. „V těchto vnějších projevech, jestliže se

Putovní socha Panny Marie Fatimské

vyskytují promyšleně a především opakovaně, je důkaz, že víra z jejich srdcí zmizela a že se tím provinili.“

Zkrátka „apostaze je hříchem proti víře, protože odmítá zjevené učení. Je to hřích proti náboženství, protože Bohu odpírá pravou bohoslužbu, a proti spravedlnosti, protože pošlapává slib křesťana.“

Tento *Dictionnaire de Théologie catholique* se vztahuje na jednoho moderního autora, Jean-Françoise Badeta, který nazývá apostazi „duchovní sebevraždou“ a vysvětluje:

„Tato »náboženská sebevražda« je po nenávisti k Bohu nejtěžším hříchem, protože je obsáhlejší než jednoduchá provinění proti morálním ctnostem. Odděluje síly lidské duše – inteligenci a vůli – od Boha.“

Je jasné, že apostaze, ať je přímá nebo nepřímá, vzdaluje srdce od Neposkvrněného Srdce Mariina a tím od Nejsvětějšího Srdce Ježíšova, která jediná jsou prameny naší spásy. V tomto ohledu nesou pastýři církve, kteří určitým způsobem na apostazi spolupůsobí – zvláště svým mlčením – vážnou zodpovědnost, jak zdůrazňuje poselství z Fatimy.

*Z Marie heute 6/2018 přeložil -mp-
(Redakčně upraveno)*

ZASVĚCENÍ KNĚŽÍ BOŽSKÉMU SRDCI

Pane Ježíši, náš nejmilejší Vykupiteli
a věčný Veleknězi,
milostivě na nás pohlédni.

Ty jsi nás nazval svými přáteli
a dal jsi nám účast na svém kněžství.

Tvé Nejsvětější Srdce
je jediným útočištěm spásy pro všechny,
kdo se lopotí a jsou obtíženi.

Proto se ti dnes zcela odevzdáváme
a zasvěcujeme.

Tvoji jsme a tvými chceme vždy zůstat.
Ty jsi kněžím, ctitelům svého Srdce,
přislíbil hojné ovoce v jejich službě.

Učiň nás, prosíme,
hodnými dělníky na tvé vinici,
vpravdě tichými a pokornými,
plnými ducha zbožnosti a trpělivosti.
Dej nám, aby naše srdce bila
toutéž láskou jako tvé Srdce,
abychom směli v duších věřících
zapalovat a uchovávat plamen tvé lásky.

Plamenem lásky svého Srdce
nás obnov tak,

abychom se nestarali o nic vážněji
než o tvou slávu a záchranu duší
vykoupených tvou drahocennou Krví.

Smiluj se, dobrý Pastýři,
zvláště nad kněžími, našimi spolubratry,
kteří svými nevěrnostmi
tebe a tvou Snoubenku církev zarmucují.

Dopřej nám milost vrátit je
do tvé náruče,
nebo aspoň naši utěšující láskou
usmířovat tyto hříchy, jimiž jsi zraňován.

Prosíme tě nakonec
slovy svatého Augustina:

„Sladký Ježíši, žij ty ve mně.

Zasáhni mého ducha živou
jiskrou své lásky,

aby se má duše rozhořela
dokonalým ohněm.

Ať tento oheň hoří v hlubině duše,
v celé mé bytosti,

abych směl na konci svého života
nalézt tebe,

který s Otcem a Duchem Svatým
žiješ a kraluješ na věky věků.“

Amen.

*(Přívodce kněžské modlitby. Uspořádal
Mons. Milán Kouba. Arcibiskupství
olomoucké v nakladatelství Matice
cyrilometodějská s. r. o. Druhé, upravené
vydání. Olomouc 2014, s. 40–42)*

Vizionář: Tajemství zjevení v Tre Fontane (41)

7. Prorocství (Čtvrtá část)

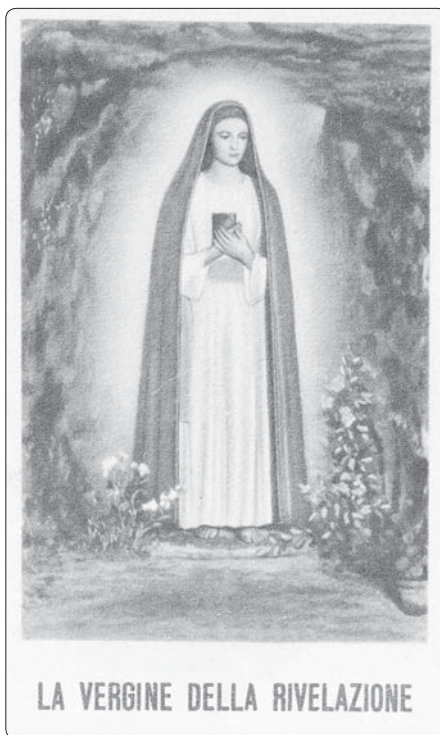
Dne 31. července 1983 měl Bruno jeden z nejspletitějších snů celého svého života:

„Nacházím se v jedné místnosti, velice a velmi osvětlené. Na jejím konci na zdi byly velké hodiny: díval jsem se, kolik je hodin, bylo za tři minuty dvanáct, ale venku jsem neviděl světlo. Tehdy jsem si pomyslel: je 24 hodin, tj. půlnoc. Znenadání je blízko mě Panna Maria, která se na mě usmívá, a jako to dělá matka s vlastním dítětem, pokládá mi ruku na ramena a tlačí mě do blízkosti hodin. Vidím její ruku, jak se dotýká velké ručičky, a říká: »Modlete se, je možno se tomu vyhnout, toto značí hodinu konce. Toto je čas pro to, abyste se obrátili a měli pokoj,« a vrací ručičku o patnáct minut zpět. Všechno zmizelo a já pláču, ano, pláču, a uvažuji: »Jaký konec budou mít mnozí na konci?«“

V jeho deníku-agendě z tohoto roku se na stránkách pro 22. a 23. prosinec nachází vložený výstřížek z novin:

„Chicago. 21. prosince. Zhoršení napětí mezi USA a SSSR přiblížilo svět atomové válce více než jakákoliv jiná krizová situace po roce 1953: toto tvrdí časopis *Bulletin of the Atomic Scientists* (Věstník atomových vědců), který ohlašuje, že ve světle tohoto konstatování se symbolické »apokalyptické hodiny« posunou o jednu minutu k »nukleární půlnoci«. Znepokojující časové nastavení se uskuteční zítra v souvislosti s publikováním nového čísla časopisu. Hodiny katastrofy, které doposud ukazovaly čtyři minuty do půlnoci, budou tak nastaveny na tři minuty do půlnoci. Podle šéfredaktora *Bulletinu* Ruth Adamse je to poprvé za tři roky, co symbolické hodiny budou nově nastaveny. Čas na hodinách, publikovaný časopisem již od roku 1947, se mění, když se vědci, kteří řídí periodikum, shodnou v diagnostikování zvýšení nebo snížení nebezpečí jaderné války. Se zítřejší úpravou se jaderná apokalypsa přiblíží více než v jakékoliv jiné chvíli s jedinou výjimkou roku 1953, kdy v důsledku exploze první sovětské vodíkové bomby byla ručička nastavena na dvě minuty do půlnoci.“

Když se zkoumají následující novinové zprávy, je znepokojující objevit, jak Panna Maria viděla daleko dopředu: ony hodiny – mimochodem „objevené“ přesně v roce 1947 – byly právě na konci onoho roku 1983 nastaveny na tři minuty před půlnocí. Pak se začaly postupně vracet: na šest minut před půlnocí v roce 1988, na deset minut v roce 1990 a na sedmáct

minut v roce 1991. Pak díky lidským „snahám“ znovu začaly postupovat vpřed: na čtrnáct minut před půlnocí v roce 1995, na devět minut v roce 1998, na sedm minut v roce 2002, na pět minut v roce 2007, na šest minut v roce 2010, na pět minut v roce 2012, a nakonec se v lednu 2015 vrátily na výchozí bod tří minut před půlnocí, připsané „nekontrolovatelným klimatickým změnám, modernizaci nukleárních zbraní a bezmeznému rozšíření jaderného arzenálu“, které „představují mimořádnou a nepopíratelnou hrozbu pro přežití lidstva“.

Dne 1. února 1986 čteme první, poněkud záhadné poselství:

„Připravte se, moje děti: již nemohu udržet ruku! Hněv spravedlnosti je nad vámi!⁽¹⁾ Budete prožívat toto znamení: znamení znečištěného vzduchu, neobděláné půdy a bledosti nepoživatelného mléka!“

Následujícího 1. března je to lépe určeno:

„Ode dneška znečištění ve světě: totiž na této ubohé zemi, z Ruska a Ameriky nebo Asie, Oceánie či Evropy a dokonce z Afriky plyny jedovaté pro člověka; zvířata, divoká zvíř, stromy a zeleň budou vinou člověka otráveni! Uskutečňuje se ďáblova pomsta a člověk je jeho vhodným ničícím nástrojem! Bude tomu, jak říká Pán a jak to píší evangelisté: »Běda těhotným ženám, které se mají stát matkami, a běda kojenným malíčkým, v oněch dnech bude bída na zemi!« Ubohý vzduch! Ubohá země a ubozí vy! (Panna Maria ze smutňuje!)“

Ani ne za dva měsíce, v 1.23 hodin dne 26. dubna 1986, v jaderné elektrárně v Černobylu, asi 100 kilometrů severně od ukrajinského hlavního města Kyjeva, reaktor č. 4 explodoval následkem jaderné fúze. Radioaktivní oblak, který následoval, dospěl až do Itálie a na Balkán a dotkl se také východního pobřeží Severní Ameriky. Je to nejzávažnější nehoda, ke které kdy došlo v jaderné elektrárně: byla klasifikována jako katastrofa sedmého stupně, nejvyššího v INES (mezinárodní stupnici jaderných a radiologických událostí Mezinárodní agentury pro jadernou energii). Pohroma ihned zapříčinila 65 obětí, ale v následujícím období zemřelo na přímé následky ozáření kolem deseti tisíc osob, další desetitisíce dostaly nádory vyvolané ozářením a na několik měsíců byly kontaminovány četné potravinářské produkty, zejména zelenina a mléko.

(Pokračování)

Z italského originálu „*Il Veggente: Il segreto delle Tre Fontane*“

(Milano: Adriano Salani, 2016)

vybral a přeložil

fr. Štěpán Maria Filip OP

Poznámky:

⁽¹⁾ Setkáváme se zde s obrazem přítomným také ve zjevení Panny Marie v La Salette i jinde, jak Panna Maria již nemůže svými přímluvami udržet trestající ruku Boží. [pozn. překl.]

VZDĚLÁVÁME SE A DUCHOVNĚ ŽIJEME

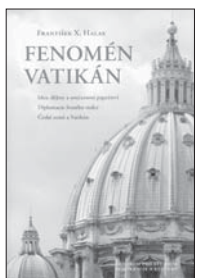

MARIÁNSKÝ SLOUP NA STAROMĚSTSKÉM NÁMĚSTÍ V PRAZE • PAMÁTNÍK VÍTĚZNÉ BITVY

Josef Pejřimovský

Brožurka obsahuje texty, které byly postupně uveřejněny v roce 2018 na stránkách týdeníku *Světlo*. Jsou zde zachyceny postavení a historie Mariánského sloupu na Staroměstském náměstí v Praze. Přináší rovněž odpověď na zásadní otázku: Proč obnovit tento Mariánský sloup? Vše je zakončeno smírnou modlitbou za obnovení sloupu.

Josef Pejřimovský • Druhé, doplněné vydání Brož., A5, 36 stran, 39 Kč

FENOMÉN VATIKÁN

František X. Halas

Kniha má čtyři kapitoly, jimž je předeslán *Úvod*, který rozvádí, proč papežové neodvozuji svůj vliv v oblasti mezinárodních vztahů od svého postavení hlavy Městského státu Vatikán, a proč naopak veškerý význam Vatikánu ve světové politice je založen výhradně na postavení hlavy katolické církve jako duchovního vůdce. První kapitola se zabývá otázkou, proč a v jakém smyslu je papež hlavou katolické církve. Druhá kapitola podává historický přehled vývoje instituce papežství v jeho vztahu ke „světské moci“, státům a jejich vládcům (od počátku dějin křesťanství až do zániku církevního státu v r. 1870). Třetí kapitola předvádí moderní podobu církevního státu (od r. 1929), a to ve výkladu o strukturách a orgánech dvojediné instituce Vatikánu-Svatého stolce, o jejím mezinárodním postavení, smlouvách se státy i o výkonech vatikánské diplomacie.

Čtvrtá kapitola si všímá minulosti i přítomnosti vztahů mezi římským stolicem a českým národem v jejich politickém i náboženském rozměru.

CDK (Centrum pro studium demokracie a kultury) • Druhé, rozšířené vydání • Váz., přebal, 165x240 mm, 784 stran, 598 Kč

MANŽELSTVÍ NENÍ PŘEŽITEK

Uspořádal Květoslav Šipr

K 50. výročí vydání encykliky *Humanae vitae* byl připraven sborník, který je určen pro všechny, kdo žijí v manželství nebo se na manželství připravují. Do sborníku přispěli: brněnský biskup Mons. ThLic. Vojtěch Cikrle, předseda Rady pro rodinu ČBK; pomocný biskup olomoucké arcidiecéze Mons. Josef Nuzík; Mgr. Karel D. Skočovský, Ph.D.; prof. ThLic. MUDr. Květoslav Šipr, CSc.; MUDr. Helena Šiprová, Ph.D.; MUDr. MDDr. David Száraz; MUDr. Maria Fridrichová; manželé Vyleťalovi; gynekolog a trvalý jáhen Mgr. MUDr. Petr Závodný, CSc. a doc. Mons. Aleš Opatrný, Th.D.

Hippokrates, z. s. • Brož., A5, 40 stran, 87 Kč

BALZÁM PRO DUŠI

Bruno Ferrero • Z italského přeložila Veronika Matiašková • Odpovědný redaktor Martin Bedřich

Soubor krátkých duchovních příběhů a zamyšlení dává podněty pro osobní rozjímání, společnou četbu nebo jen pro chvíli, kdy potřebujeme potěšit a povzbudit. Moudrost a laskavost každého z povídaní v této knížce ocení všichni, kteří hledají dotek vlídného duchovního poučení a posily.

Portál, s. r. o. • Brož., 115x190 mm, křídový papír, 88 stran, 149 Kč

Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je otevřena také v sobotu v době od 8 do 12 hodin.

Objednávky knih – tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803 • Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

982707-0262/2011	TZ	
------------------	----	---

Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1

SVĚTLO – týdeník Matice cyrilometodějské, spolku. Vydává Matice cyrilometodějská, spolok. Dolní nám. 24, Olomouc – IČO 00533866. Tiskne nakladatelství Matice cyrilometodějské s. r. o., Olomouc. Redakce: Šéfredaktor Mgr. Daniel Dehner, redaktor Mgr. Theol. Tomáš Kiml. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č. j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvzení, že v nich nejsou bludy v oblasti víry a mravů. Neznámena to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: svetlo@maticecm.cz; <http://svetlo.maticecm.cz>; objednávky týdeníku: e-mail: periodika@maticecm.cz; tel.: 585 220 626; objednávky knih: e-mail: objednavky@maticecm.cz; tel.: 587 405 431. www.maticecm.cz; inzerce: knihy@maticecm.cz. Registrace: značka MK ČR E 7225. Administrace pro Slovenskou republiku: CD Photo s.r.o., Chrenovská 21/14, 949 01 Nitra, telefon 00421 903 263 525; podávání novinových zásilek povolené SF, s. p. ZSRP Bratislava, č. j. 3335-OPC zo dňa 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medzgorje aj.), se podřizujeme konečnému usudku církve. Nevyžádane nezveřejněné příspěvky nevracíme.